

HOOFDSTUK 1

‘B-b-b-ben je gek?’ zei Tom en ik begreep dat hij bang was omdat hij dan altijd één keer vaker stotterde dan gewoonlijk.

Ik hield nog steeds het Luke Skywalker-poppetje boven mijn hoofd, klaar om het in het water te gooien, tegen de stroom in. Uit het donkere bos waardoorheen de rivier stroomde klonk een kreet, als een waarschuwing. Misschien van een bonte kraai. Maar ik liet me niet weerhouden, niet door Tom, noch door bonte kraaien. Ik wilde zien of Luke Skywalker kon zwemmen. Nu vloog hij door de lucht. De lentezon was achter de boomkruinen met het jonge blad gezakt, af en toe scheen het licht op het langzaam roterende plastic figuurtje.

Luke viel met een zachte plop in het water, hij kon in elk geval niet vliegen. We zagen Luke niet, alleen maar het bruisende, opspattende oppervlak van de rivier, die hoog stond door het smeltwater en die me deed denken aan een anaconda die kronkelend op ons afkwam.

Vorig jaar herfst was ik verhuisd naar de familie die in dit klotedorpje woonde. Dat was kort na mijn veertiende verjaardag en ik had werkelijk geen idee wat de klotejongens in dorpjes als Ballantyne deden om zich niet kapot te vervelen. Maar toen Tom me had verteld dat de rivier in de l-l-lente onvoorspelbaar en gevaarlijk was en dat zijn ouders hem streng

verboden hadden daarnaartoe te gaan, leek dat tenminste iets waar wat te beleven viel. Tom was niet moeilijk over te halen want hij had, net als ik, geen vrienden en was op school ook lid van de pariakaste. Tijdens de pauze vandaag had Fatso me uitgelegd hoe het zat met de kaste, die hij de piranhakaste noemde. Ik had voor me gezien hoe die vissen binnen enkele minuten met hun tandjes als een zaagblad al het vlees van een os trokken en voor mij had het als een coole kaste geklonken. Pas toen Fatso zei dat mijn kaste en ik lager stonden dan hij, de vetzak, was ik op hem afgevlogen. Helaas klikte hij daarover bij juffrouw Vogelgekwitter, zoals ik haar noemde, die daarop een lange preek hield voor de klas over aardig zijn tegen elkaar en hoe het afliep met mensen die dat niet waren, dat die kort samengevat eindigden als losers. Daarna was er geen twijfel meer dat die nieuwe etterbak uit de stad thuishoorde in de piranhakaste.

Na schooltijd waren Tom en ik naar de houten brug over de rivier in het bos gegaan. Daar had ik Luke Skywalker uit mijn rugzak gehaald en Tom had grote ogen opgezet.

‘H-h-hoe kom je daaraan?’

‘Wat denk je, sukkel?’

‘D-d-die heb je niet bij Oscar’s gekocht want ze zijn uitverkocht.’

‘Bij Oscar’s? In dat kleine rattenhol?’ zei ik lachend. ‘Misschien heb ik hem wel in de stad gekocht voordat ik hierheen verhuisde. In een échte speelgoedwinkel.’

‘Nee, dit model is dit jaar pas uitgekomen.’

Ik bekeek Luke nu wat beter. Kon dat poppetje ook in een andere versie uitkomen? Was Luke Skywalker niet voor altijd en eeuwig dezelfde stomme held en daarmee basta? Daar had ik nooit aan gedacht. Dat zulke dingen konden veranderen.

Dat Darth en Luke bijvoorbeeld van plaats konden wisselen.

‘Misschien heb ik een p-p-prototype te pakken kunnen krijgen,’ zei ik.

Tom zag eruit alsof ik hem een klap voor zijn kop had gegeven, kennelijk vond hij het niet leuk dat ik zijn gestotter nadeed. Dat vond ik zelf eigenlijk ook, maar ik kon het niet laten. Zo was het altijd geweest. Als mensen al geen hekel aan me hadden, zorgde ik er wel voor dat ze dat kregen. Het was net als bij Karen en Oscar jr., alleen dan met het tegenovergestelde effect, zij lachten uit gewoonte altijd naar je en waren aardig zodat iedereen ze mocht. Het was niet zo dat ik niet aardig gevonden wilde worden, het was gewoon dat ik wist dat ze me toch niet zouden mogen. Dus ik was ze voor: ik zorgde ervoor dat ze op mijn manier een hekel aan me kregen. Dat ze me haatten, maar tegelijkertijd ook een beetje bang voor me waren en niet tegen me in durfden te gaan. Zoals nu want ik zag aan Tom dat hij wist dat ik het Luke-poppetje had gestolen, maar dat durfde hij niet hardop te zeggen. Ik had het tijdens het klassenfeest dat Oscar jr. van zijn ouders thuis mocht geven gejat. Voor het feest was iedereen – zelfs wij uit de piranhakaste – uitgenodigd. Het huis was wel oké geweest, niet zo groot en mooi dat het veel indruk maakte, maar het was irritant dat Oscars ouders zo aardig waren en dat er overal het vetste speelgoed lag, het beste wat de speelgoedwinkel van de vader te bieden had. Transformer-figuren. Een Atari-spelcomputer, een Magic 8-Ball en zelfs een Nintendo-gameboy, die eigenlijk nog niet op de markt was. Wat maakte het Oscar uit dat Luke Skywalker was verdwenen, die in zijn bed had gelegen als een soort knuffelbeer. Hoe kinderachtig was dat?

‘D-d-daar is hij!’ Tom wees.

Luke had zijn hoofd boven water en nu dreef hij met grote

vaart naar ons toe alsof hij in de rivier op zijn rug zwom.

‘Goed van Luke,’ zei ik.

Het poppetje verdween onder de brug. Wij liepen naar de andere kant en zagen Luke weer opduiken. Hij keek naar ons op met die idiote grijns van hem. Idioot omdat helden niet lachen, ze moeten het verbeterd gezicht van een *fighter* hebben, ze moeten laten zien dat ze de vijand net zo haten als... *whatever*.

We bleven staan en zagen hoe Luke van ons wegdreef. Naar de wereld, naar het onbekende. Naar het donker, dacht ik.

‘Wat doen we nu?’ vroeg ik. Ik had het gevoel dat er mieren in mijn kleren zaten, dat gevoel moest verdwijnen en de enige manier waarop dat lukte was als er iets gebeurde. Iets waardoor ik aan iets anders moest denken.

‘I-i-ik moet naar huis,’ zei Tom.

‘Nog niet,’ zei ik. ‘Kom.’

Ik weet niet hoe ik op de telefooncel kwam die langs de rijksweg aan de rand van het bos op een heuvel stond. Voor zo’n dorpje als Ballantyne was het een vreemde plek om een telefooncel neer te zetten en ik had nog nooit gezien dat iemand er gebruik van maakte. Had daar ook zelden iemand gezien, alleen heel af en toe reed er een auto voorbij. Toen we bij de rode telefooncel kwamen was de zon nog verder gezakt, het was nog maar net voorjaar, het werd al vroeg donker. Tom liep schoorvoetend achter me aan, maar hij durfde me niet tegen te spreken. Zoals gezegd hadden we niet bepaald veel vrienden.

We stapten de telefooncel binnen en na het dichtvallen van de deur werden de geluiden van buiten gedempt. Over de weg reed een truck met modderige banden, op de oplegger lagen

grote boomstammen. De rijksweg naar de provinciegrens liep als een lange streep door het vlakke, monotone akkerlandschap.

Op de plank onder de munttelefoon lag een gele telefoon-gids. Dik was hij niet, maar toch stond iedereen die een telefoon had erin, niet alleen in Ballantyne, maar in de hele provincie. Ik begon erin te bladeren. Tom keek demonstratief op zijn horloge.

‘I-i-ik heb beloofd dat ik thuis zou zijn om...’

‘Sst!’ zei ik.

Mijn vinger was gestopt bij Jonasson, Imu. Vreemde naam, vast een gek. Ik pakte de hoorn die met een metalen snoer vastzat aan de munttelefoon, men was duidelijk bang dat iemand de boel stuk zou trekken en ervandoor zou gaan met de grijze hoorn. Ik toetste de glimmende cijfers in van het nummer van Jonasson, Imu. Zes cijfers slechts, in de stad waren het er negen, maar in een gebied met op elke inwoner vierduizend bomen zullen er niet meer nodig zijn. Toen gaf ik de hoorn aan Tom.

‘H-h-hè?’ zei hij alleen terwijl hij me verschrikt aankeek.

‘Zeg: “Hoi, Imu, ik ben de duivel en ik nodig je uit in de hel want daar hoor je thuis.”’

Tom schudde met zijn hoofd en gaf me de hoorn terug.

‘Doe het, sukkel, anders gooi ik je in de rivier!’ zei ik.

Tom – de kleinste van de klas – dook in elkaar en werd nog kleiner.

‘Ik maak een grapje,’ zei ik lachend. Zelfs voor mij klonk de lach vreemd in deze kleine benauwde telefooncel. ‘Vooruit, Tom, denk aan wat we morgen op school kunnen vertellen.’

Ik zag dat ik iets wakker in hem maakte. De gedachte te kunnen imponeren. Want voor iemand die nog nooit ergens

mee had kunnen imponeren, woog dat uiteraard zwaar. Maar dat ik 'we' had gezegd deed dat ook. Hij en ik. Twee vrienden die samen streken hadden uitgehaald en dubbel gelegen hadden van het lachen, die elkaar vast hadden moeten houden om niet te vallen toen ze die stakker aan de andere kant van de lijn hoorden omdat hij zich echt afvroeg of de duivel hem had gebeld.

'Hallo?'

Het geluid kwam uit de hoorn. Het was onmogelijk te zeggen of het om een man of vrouw ging, een volwassene of een kind.

Tom keek me aan. Ik knikte enthousiast. En hij lachte. Lachte triomfantelijk en bracht de hoorn naar zijn oor.

Terwijl Tom naar me keek zei ik de woorden fluisterend voor en hij herhaalde die zonder ook maar een keer te stotteren.

'Hoi Imu. Ik-ben-de-duivel-en-ik-nodig-je-uit-in-de-hel-want-daar-hoor-je-thuis.'

Ik legde een hand voor mijn mond om te laten zien dat ik mijn lachen nauwelijks kon inhouden en gebaarde met mijn andere hand dat hij de hoorn erop moest leggen.

Maar Tom hing niet op.

In plaats daarvan bleef hij met de hoorn tegen zijn oor staan terwijl ik het zachte gemompel van de stem aan de andere kant hoorde.

'M-m-m-maar...' stotterde Tom, die plotseling lijkbleek was geworden. Hij stopte en zijn bleke gezicht verstarde in een verbijsterde uitdrukking.

'Nee,' fluisterde hij, hij tilde zijn elleboog op en het leek of hij de hoorn van zijn oor probeerde te trekken. En herhaalde nu iets harder: 'Nee, nee, nee!' Hij zette zijn vrije hand tegen de ruit van de telefooncel alsof hij zich af wilde zetten. Toen

– met een slurpende, scheurende zucht – kwam de hoorn los van zijn slaap, maar ik zag dat er iets meekwam. Bloed stroomde langs de zijkant van zijn hoofd en verdween onder de kraag van zijn blouse. Mijn oog viel op de telefoonhoorn en ik wist niet wat ik zag. Zijn halve oor plakte vast aan het bebloede deel met gaatjes en het was niet te bevatten wat er toen gebeurde. Eerst leek het bloed de kleine, zwarte gaatjes in te worden gezogen en toen – beetje bij beetje – verdween het halve oor. Alsof je etensresten in het afvoerputje van de gootsteen ziet verdwijnen.

‘Richard,’ fluisterde Tom met bevende stem en zijn wangen waren nat van de tranen, maar kennelijk had hij niet echt door dat zijn halve oor verdwenen was. ‘H-h-h-hij z-z-z-zei d-d-dat jij en ik...’ Hij legde zijn hand op de hoorn zodat de ander hem niet kon horen. ‘W-w-w-we moeten...’

‘Tom!’ schreeuwde ik. ‘Je hand! Laat de telefoon los!’

Tom keek naar beneden en zag nu pas dat zijn vingers al half in de gaatjes van de hoorn waren verdwenen.

Hij pakte de hoorn met zijn andere hand vast en probeerde de gevangen hand los te trekken. Maar het had geen zin, in plaats daarvan kwam er een luid slurpgeluid uit de telefoon, alsof ik mijn pleegvader zijn soep hoorde opslurpen. Er verdween nog meer van zijn hand in de hoorn. Ik greep de hoorn ook en probeerde Tom los te trekken, maar dat hielp niet. De hoorn had de arm al bijna tot aan de elleboog verslonden, het leek of Tom en de telefoon één waren geworden. Terwijl ik schreeuwde, gebeurde er iets vreemds met Tom. Hij keek naar me op en lachte, hij leek geen pijn te hebben, maar misschien was hij zo geschrokken dat hij alleen maar kon lachen. Er was ook geen bloed meer te zien, de telefoonhoorn deed wat insecten doen met hun prooi, waarover ik had gelezen. Ze

spuiten iets in de prooi waardoor het vlees zachte gelei wordt die ze kunnen opslurpen. Nu kwam de hoorn bij de elleboog en het leek of iemand iets in de blender had gestopt wat er niet in hoorde. Er klonk een heftig krakend, malend geluid en nu schreeuwde Tom. De elleboog kronkelde alsof er iets onder de huid zat wat eruit wilde. Ik schopte de deur achter ons open, ging achter Tom staan, sloeg mijn armen rond zijn borst en trok hem naar achteren. Dat lukte me maar een klein stukje, het metalen snoer aan de munttelefoon stond strak en de hoorn knaagde zich omhoog naar zijn bovenarm. Ik liet de deur weer dichtvallen in de hoop dat ik de hoorn kon breken tegen de deurpost, maar het snoer was te kort en de deur raakte slechts Toms schouder. Hij jammerde terwijl ik mijn hakken in het zand zette en trok uit alle macht, maar centimeter voor centimeter gleden mijn schoenen over de natte grond terug naar de telefooncel en het weerzinwekkende, knagende geluid dat niet overstemd werd door Toms gejammer. Tom werd langzaam de telefooncel in getrokken, ik begreep niet waar die krachten vandaan kwamen. Ik kon hem niet langer vasthouden, moest hem loslaten en ten slotte stond ik buiten te trekken aan de arm die nog uit de telefooncel stak. De telefoonhoorn was bezig Toms schouder te verslinden toen ik een auto hoorde komen. Ik liet zijn arm los en rende schreeuwend en zwaaiend naar de weg. Het was weer een truck met oplegger met hout. Maar ik was te laat bij de weg, ik zag de achterlichten verdwijnen in de schemering.

Ik rende terug. Het was stil. Tom was gestopt met jammeren. De deur was dicht. Er zat condens op de ruit en ik drukte mijn gezicht tegen het glas. Ik zag Tom en hij zag mij. Zwijgend, met de gelaten blik van een prooi die het verzet opgaf, die zijn lot geaccepteerd had. De hoorn was bij zijn hoofd gekomen,

had zijn ene wang te pakken en er klonk een krakend geluid toen hij bij Toms ontblote tanden kwam.

Ik draaide me om, leunde met mijn rug tegen de telefooncel en gleeed naar beneden tot ik de grond onder mijn billen voelde en het koude vocht dat in mijn broek trok.